

felrobbantott óda

*válasz É-nek
„The blue bus is callin’ us
Driver, where you taken’ us”*

az óceánnak az éjszaka
lomha színei adattak meg
nem lüktetnek a felhők
precízen kifeszített lepedő-sorai
az utat lassan hömpölygő
fák szegélyezik a csend
léggökereibe kapaszkodunk
soha ennél távolabb
ezen a helyen az idő ezen
gőzölgő pontjában ideális
meleg örömök szelencéjében
parányi szakralitásunk
a fények közösülése arany
kisülések halmaza
áldozat a gyíkok ginsberg-szakállú
szellemeinek
magasabbra is repülhetnénk
álmodozás-buborékjainkban
gyűjtsd meg a tüzet
a póre ismeretlen
lángra kap és hamuvá bomlik
magunkhoz vehetjük áldozatul
üdvözülhetünk
markod barázdái elvezetik
tenyerem bizonytalanságait
csatornák valami magasabb

rendű felé
vackoljunk a másik húsába
fulladjunk egymásba
egy paralel avar-valóság
szirupszerű repülőgépén
lány karnevál
lány pillantások
lány belső tér-képletek
egy korty bor
bacchus ragadozói
isteni nedvük palackjainkban
(az élet egy genetikai költemény)
ezek vagyunk
kék verejtékbe öltöztünk
bolond szolgálói a mának

fényszennyezés

hónom alá bújssz megint
fejed mellemen libikókázik
felettünk parányi légy járja
taigetosz-táncait
pucér villanykörte körül
elharapott nyelvű hallgatás
a hőmérséklet emelkedik a levegő
szökik kifelé az ablakon
finita com
csak bemeneti nyílás kimeneti seb
nincs az előbb még bagóztál ömlött a
füst az ajkadon száraz tavaszi esőzés
összehangolatlan szuszogásunk
hasad gerincemhez nyomódik
körmeiden kopott piros lakk
hüvelykujjad alkaromat simogatja
az enyém duzzadt bimbód körül
forog

túl sok az akarat
a felesleges alkatrész
a romlásnak iránya van és irányítása
mikor reggelente az arcodat nézem
erre sem tudok gondolni
nincs feloldozás
vágy van a többi
elhanyagolható

kimennék a kertbe és órákon át
szedegetném a kavicsokat a horizontról
szétrobbant felhők eső előtt
kényszerképzeteim formalinban elaltatva
mint kétféjű csecsemők
magamban visszafelé játszok egy bach-
fűgát a címére nem emlékszem pontosan
pedig összetéveszthetetlen a helyes irányban

képlékeny termeimben kék virágokat bont a fény

párizsi elégia

*„Utazni annyi, mint egy kicsit meghalni.”
(Ady)*

most minden rendben
a következő villanásig
elloptuk ezt a nyarat is
mint bűzlő koldus a kenyeret
neki ennie kell
nekünk aludnunk még
néhány napot
az a tömött fényű
zsírosra duzzadt nyár
ott mállik a gyomrunkban

a montmartre forró
malomlapátjai
pipacsmezeje hegedűszóból
vespa-avantgarde a sovány
utcák kikövezett gerincére szórva
bor és sajt a sacré coeur előtt a fűben
itt eszedbe jutnának a godard-
filmek ha láttál volna egyet is
valaha

a tömeg teste a fehér lépcsőkön
mint rovarok ösztön-hadserege
nem törődsz velük és így
vannak rád a legnagyobb hatással
mikor semmire sem gondolsz
akkor tudsz csak igazán gondolkodni
mondjuk amikor az esőt az óceán felől
hozza a szél
te a nyitott ablakból nézed
megérezed a sót a bőrödön
hiába oldódott fel a sűrű cseppekben

a francia nők olyanok mint a vásznon
csontos vállukkal kitámasztják a diadalívet
füstölnek egész nap mint a zene amit
utolsóként karistol el a távozó zenekar
kitámasztják az eget szürkületkor
hogyan kiszökthessen alóla fény
fémálmokat helyeznek a lábukhoz
hogyan azokba csorogjon a napsugár

a père lachaise-ben ott a halál
nem hagyja nyugodni a holtakat
benne van minden kőben
vésetben és falevélben
a marihuána illatát spagettivel
keverik össze fiatal nyelvek és fogak
úgy szögelték össze ezt az órát
mint az eiffel-tornyot
biztos és korcs lett
idővel berozsdásodik majd

úgy nézlek téged mintha soha
azelőtt nem láttalak volna
mintha soha nem tapasztaltalak
volna meg mintha semmi sem
lett volna közöttünk és semminek
ne lenne vége egyszer mint az
összeszögelt berozsdállt
kilométereknek
végül úgyis meg kell érkezni
sunt certi denique fines

Marija Kerekes fotója